

EXPUNERE DE MOTIVE

Odată cu apariția Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții și ulterior a Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, administrațiile locale au depus eforturi financiare considerabile, susținute de ministerul de resort și bugetul de stat, pentru întocmirea și aprobarea planurilor urbanistice generale a teritoriilor lor administrative.

Astfel s-a reușit elaborarea acestor documentații, ce au fost avizate la organismele interesate, conform prevederilor legale. Aceste documentații urbanistice au stat, atât la aplicarea prevederilor legilor de restituire a proprietăților, la stabilirea limitelor intravilanului dar și la realizarea de investiții.

În perioada de timp scursă de la aprobarea acestor documentații de urbanism și amenajare a teritoriului au fost derulate numeroase investiții ce au dus la reabilitarea infrastructurii în transporturi, în telecomunicații, de punerea în valoare a monumentelor de patrimoniu cultural și istoric de interes național dar și local, investiții în infrastructura de învățământ și de sănătate, etc.

De asemeni au fost întocmite studii de fezabilitate pentru care, la momentul respectiv, nu s-au găsit surse de finanțare, studii elaborate, în baza unui conținut cadru conform prevederilor legale din perioada respectivă și care, ulterior, după actualizare, nu pot fi însoțite de certificate de urbanism și nu pot fi promovate proiectele datorită legirii din valabilitate a planului urbanistic general.

Pentru actualizarea acestor documentații de urbanism și amenajare a teritoriului ar fi necesară o puternică susținere financiară din partea bugetului de stat și local, ceea ce în această perioadă de recesiune este practic imposibil.

În momentul de față Planul de Amenajare al Teritoriului Național cuprinde 5 secțiuni aprobate prin lege, astfel:

- secțiune a-I-a – Căi de comunicații (Legea nr. 71/1996, actualizată prin Legea nr. 363/2006),
- secțiune a-II-a – Apa (Legea nr. 171/1997, actualizată prin Legea nr. 20/2006),
- secțiune a-III-a – Zone Protejate (Legea nr. 5/2000 actualizată prin Legea nr. 41/2000),
- secțiune a-VI-a – Rețeaua de localități (Legea nr. 351/2001, modificată ulterior prin 33 de legi odată cu înființarea de noi orașe, comune și localități),
- secțiune a-V-a – Zone de risc natural (Legea nr. 575/2001).

Esențial este ca în conținutul legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul să se recunoască ca toate celelalte documentații de urbanism și de amenajare a teritoriului de interes județean, municipal, orașenesc, comunal, etc. să se elaboreze pe bază de secțiuni (exemplu.: căi de comunicații, apa, zone protejate, rețea de localități, zone de risc, etc.) care să poată fi actualizate și aprobate ori de câte ori este nevoie.

Ulterior vor fi modificate și normele metodologice de aplicare a prevederilor legale, unde se vor stabili concret, conținutul cadru de piese scrise și desenate a fiecărei secțiuni.

Întru cât „gestionarea spațială a teritoriului – conform definiției date prin lege – constituie o activitate obligatorie, continuă și de perspectivă, desfășurată în interesul colectivităților care îl folosesc, în concordanță cu valorile și aspirațiile societății și cu cerințele integrării în spațiul european” trebuie să fie strâns legată de Strategia de dezvoltare teritorială a României, interdependența între cele două fiind de netăgăduit.

Cum Planul de amenajare a teritoriului național are caracter director și reprezintă sinteza programelor strategiei sectoriale pe termen mediu și lung pentru întreg teritoriul țării, cele două documente ar trebui să aibă același conținut cadru care să se pleze și să se regăsească în secțiunile planului de amenajare a teritoriului național. Fiecare secțiune fiind aprobată conform legii.

Astfel, pentru o mai bună preluare a obiectivelor cuprinse în strategia de dezvoltare, în planul de amenajare a teritoriului național, este esențial ca și elaborarea planurilor de amenajare al teritoriilor județene cât și a planurilor urbanistice generale a teritoriilor municipale, orașenești, comunale dar și cele regionale, transfrontaliere, etc. să se facă pe baza aceluiași conținut-cadru.

Acest lucru ar duce la o mai bună legătură între strategiile guvernamentale și aplicarea lor în teritoriu cu modificarea, actualizarea unei anumite secțiuni din aceste documentații de amenajare și urbanism care sunt influențate de aceste proiecte.

De asemeni, pentru administrațiile locale care doresc să acceseze fonduri pentru realizarea de proiecte din diferite surse europene, sau din diferite parteneriate, să aibă posibilitatea actualizării unei anumite secțiuni a documentației de amenajare a teritoriului sau de urbanism ce va fi influențată de acest proiect.

Aceasta ar duce la o mai bună gestionare a fondurilor proprii, dar nu numai, știind că o actualizare integrală a unei documentații de urbanism sau de amenajare a teritoriului este foarte costisitoare atât în ce privește elaborarea, dar mai ales avizarea ei.

Ar putea fi mult mai eficace aplicarea art. 24 din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul prin care „consiliul județean poate solicita consiliilor locale să elaboreze sau să actualizeze o secțiune din documentația de amenajarea a teritoriului sau de urbanism, în vederea aplicării unor prevederi cuprinse în programele de dezvoltare a județului”, sursa de finanțare necesară actualizării și avizării numai secțiunii ce necesită actualizarea să fie suportată de bugetul local.

Și nu în ultimul rând trebuie de menționat că această propunere ar putea oferi administrațiilor locale posibilitatea de a actualiza secțiunile aferente documentațiilor de amenajare a teritoriului și urbanism locale funcție de actualizarea secțiunii din planului de amenajare al teritoriului național.

INITIATOR

SENATOR YUNECUICU AUGUSTIN